

Határozatok Tára

PEDRO CRUZ VILLALÓN
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2012. december 19.¹

C-216/11. sz. ügy

**Európai Bizottság
kontra**

Francia Köztársaság

„Kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset — 92/12/EGK irányelv — 8. és 9. cikk —
Jövedéki termékek — Egyik tagállamban beszerzett és másikba átszállított dohánytermékek —
Jövedéki termékek szállítási korlátai meghatározásának kritériumai — Áruk szabad mozgása —
EUMSZ 34. cikk — Az alapvető szabadság és a másodlagos jog közötti kapcsolat — A másodlagos jogra
és az alapvető szabadságra történő egymást követő hivatkozás”

1. A jelen kötelezettségszegés megállapítása iránti keresetben az Európai Bizottság annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a Francia Köztársaság nem teljesítette egyrészt a jövedékiadó-köteles termékekre vonatkozó általános rendelkezésekről és e termékek tartásáról, szállításáról és ellenőrzéséről szóló 92/12/EGK irányelv² 8. és 9. cikkéből, másrészt az Európai Unió működéséről szóló szerződés 34. cikkéből eredő kötelezettségeit. A Francia Köztársaság a Bizottság keresetének elutasítását kéri.

2. A jelen ügy egy olyan érdekes kérdést vet fel, amely általánosan érinti azon kötelezettségszegés megállapítása iránti kereseteket, amelyek a másodlagos jog és az alapvető szabadságok rendelkezéseire egymást követően hivatkoznak. A Bizottság keresetlevelében kifogásolja, hogy a Francia Köztársaság megsértette mind a 92/12 irányelv 8. és 9. cikkét, mind pedig az EUMSZ 34. cikkben foglalt „árak szabad mozgásának szabadságát”. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata alapján az alapvető szabadságok végrehajtásáról rendelkező másodlagos jog *eljárásjogilag az előbbieik helyébe lép*, és főszabály szerint ezáltal az egyetlen vizsgálati szemponttá válik. Az a tény, hogy a Bizottság kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset útján kívánja érvényesíteni kifogását, olyan eljárásjogi problémát vet fel, amelyet ebben az indítványban a későbbiekben kifejttek, és amely nem nélkülözi a nehézségeket.

¹ — Eredeti nyelv: spanyol.

² — 1992. február 25-i tanácsi irányelv (HL L 76., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 179. o.), amelyet hatályon kívül helyezett a jövedéki adóra vonatkozó általános rendelkezésekről szóló, 2008. december 16-i 2008/118/EK tanácsi irányelv (HL L 9., 12. o.).

I – Jogi háttér

A – Az uniós jog

3. Az EUMSZ 34. és az EUMSZ 36. cikk a következőképpen rendelkezik:

„34. cikk

A tagállamok között tilos a behozatalra vonatkozó minden mennyiségi korlátozás és azzal azonos hatású intézkedés.

[...]

36. cikk

A 34. és a 35. cikk rendelkezései nem zárják ki a behozatalra, a kivitelre vagy a tranzitárakra vonatkozó olyan tilalmakat vagy korlátozásokat, amelyeket a közérkölc, a közrend, a közbiztonság, az emberek, az állatok és növények egészségének és életének védelme, a művészi, történelmi vagy régészeti értéket képviselő nemzeti kincsek védelme vagy az ipari és kereskedelmi tulajdon védelme indokol. Ezek a tilalmak és korlátozások azonban nem lehetnek önkényes megkülönböztetés vagy a tagállamok közötti kereskedelem rejtett korlátozásának eszközei.”

4. A 92/12 irányelv harmonizálja a jövedékiadó-köteles termékek, többek között a dohány és alkoholtartalmú italok tartására, szállítására és ellenőrzésére vonatkozó szabályozást.

5. Az irányelv indokolásának hetedik preambulumbekzdésében kimondja, hogy „a tagállamoknak számos feltételt figyelembe kell venniük annak megállapítására, hogy a jövedéki termék birtokban tartása nem magán-, hanem kereskedelmi célból történik-e”.

6. Az említett preambulumbekzdésben hivatkozott feltételeket a 92/12 irányelv 8. és 9. cikke állapítja meg a következők szerint:

„8. cikk

A magánszemélyek által saját használatra beszerzett és általuk elszállított termék esetében a belső piacot szabályozó alapelv alapján, a jövedéki adót a beszerzés helye szerinti tagállamban kell felszámítani.

9. cikk

(1) A 6., 7. és 8. cikk sérelme nélkül, a jövedéki adó kivethető, ha az egyik tagállamban szabadforgalomba bocsátott terméket egy másik tagállamban kereskedelmi célból tartják.

Ez esetben az adófizetési kötelezettséget azon tagállamban kell teljesíteni, amelyik területén a termékek találhatóak, és az fizeti meg, aki a termékeket birtokban tartja.

(2) Annak megállapítására, hogy a 8. cikkben említett termékeket kereskedelmi célra szánták-e, a tagállamok többek között a következőket veszik számba:

- a termékek birtokban tartójának kereskedelmi státusza és a birtokban tartás oka;
- a termékek birtokban tartásának helye vagy adott esetben a szállítás módja;

- a termékekkel kapcsolatos minden okmány;
- a termékek jellege;
- a termék mennyisége.

A első albekezdés 5. francia bekezdésének alkalmazásában – kizárólag egyfajta bizonyítékként – a tagállamok irányadó szinteket állapíthatnak meg. Az irányadó szintek nem lehetnek alacsonyabbak a következőknél:

a) *Dohánytermékek:*

cigaretta: 800 db

szivarka (egyenként 3 g-nál kisebb súlyú szivar): 400 db,

szivar: 200 db,

fogyasztási dohány: 1,0 kg

[...]

7. A 92/12 irányelvet 2010. április 1-jei hatállyal hatályon kívül helyezte a 2008/118/EK irányelv, és annak helyébe lépett. A Bizottság indokolással ellátott véleményében foglalt határidő azonban 2010. január 23-án járt le. Ezért a jelen eljárásban a 92/12 irányelvet kell értelmezni, amelynek tartalma valójában alapvetően nem tér el a későbbi irányelvtől a magánfogyasztás megállapításának feltételei tekintetében.

B – *A nemzeti jog*

8. A jelen eljárásban a Code général des impôts (általános adókodeks, a továbbiakban: CGI) számos rendelkezést tartalmaz a jövedéki adó meghatározott termékekre, köztük a dohánytermékekre történő alkalmazása tekintetében, amelyek közül a következő rendelkezéseket kell kiemelni:

A 302. D I. cikk

„Adófizetési kötelezettség keletkezik [...]

4.° a 458. cikk 9. pontjának, illetve az 575. G. és H. cikkének sérelme nélkül, amennyiben megállapítható, hogy Franciaországban kereskedelmi célból alkoholt, alkoholtartalmú termékeket és dohánytermékeket birtokolnak, amelyek birtoklója nem tudja hiteles dokumentummal, számlával vagy pénztárbizonylattal igazolni adófelfüggesztéssel történő szállításukat, vagy az adó megfizetését Franciaországban, vagy a 302. U. cikk szerinti biztosíték nyújtását az említett területen.

Annak megállapításához, hogy e termékek Franciaországban történő birtoklása kereskedelmi célból történik-e, a hatóság a következő körülményeket veszi figyelembe:

- a) a termékeket birtokló személy szakmai tevékenysége;
- b) a termékek birtoklási helye, a használt jármű vagy az említett termékekre vonatkozó dokumentumok;

- c) a termékek jellege;
- d) a termékek mennyisége, különösen olyan mennyiségek, amelyek meghaladják a [...] 92/12 irányelv 9. cikkének (2) bekezdésében előírt irányadó küszöbértékeket.

[...]”.

575. G. cikk

„A feldolgozott dohánytermékeket kiskereskedelmi értékesítésüket követően tilos a 302. M. cikk II. részében előírt dokumentum hiányában szállítani, ha mennyiségük meghaladja az 1 kg-ot.”

575. H. cikk

„A raktári beszállítók, az eladási pontokon adó fizetésére köteles személy, az 565. cikk 3. pontjában említett személyek, az 568. cikk negyedik bekezdésében említett viszonteladók vagy a költségvetésért felelős miniszter által rendelet útján megállapított mennyiségek erejéig az említett rendelkezés első bekezdésében említett viszonteladók kivételével, senki nem birtokolhat raktárakban, kereskedelmi egységekben, járműveken 2 kg-ot meghaladó feldolgozott dohányterméket.”

9. Az indokolással ellátott véleményben megjelölt határidő lejártakor a francia pénzügyminisztérium weboldala számos gyakorlati információt tartalmazott a jövedéki termékek olyan vásárlói számára, akik éltek a Franciaország és más tagállamok közötti szabad mozgáshoz való jogukkal. A Bizottság keresetlevelében foglaltak szerint a pénzügyminisztérium által nyújtott információ többek között az alábbiakat tartalmazta:

„Általános kérdések

Az Unió másik államába történő utazás során, amennyiben saját használatra vásárol termékeket, nem kell nyilatkozatot tenni, sem illetéket vagy adót fizetni Franciaországból való kilépéskor, illetve az országba történő belépéskor.

Őn a vásárlás helye szerinti országban közvetlenül köteles megfizetni a hozzáadottérték-adót (héa) az adott országban hatályos adókulcs szerint. Ha alkoholtartalmú italokat vagy dohányterméket vásárol, a közösségi szabályozás irányadó küszöbértékeket állapít meg a magánszemélyek általi vásárlásra.

A dohánytermékekre és alkoholra alkalmazandó, az alábbiakban megjelölt küszöbérték túllépésével és egyéb kritériumok alapján, vásárlásai kereskedelmi célt szolgálhatnak a francia vámhivatal minősítése szerint. Ebben az esetben meg kell fizetnie a termékekre Franciaországban hatályos illetéket és adót. E küszöbértékek a Franciaországból az Európai Unió bármely más tagállamába történő távozáskor is érvényesek.

Dohánytermékek

A társadalombiztosítás 2006. évi finanszírozásáról szóló törvénnyel módosított CGI 575. G. és H. cikkére alapján 2006. január 1-jétől az alábbi rendelkezéseket kell alkalmazni dohányterméknek magánszemélyek általi, az Európai Unió másik tagállamában – a tíz új tagállamot kivéve – történő vásárlása esetén:

- 5 karton cigarettát (azaz 1 kg dohányterméket) forgalmi engedély nélkül szállíthat.

Figyelem: az említett küszöbértéket egyéni járművenként, vagy közösségi közlekedés esetén (ez utóbbi alatt értendő, a vezetőt is beleszámítva, a több mint kilenc személyt szállító bármely jármű) a tizenhetedik életévét betöltött valamennyi személyre személyenként kell alkalmazni.

- 6–10 karton cigaretta szállítása esetén egyszerűsített kísérőokmánnyal (DSA) kell rendelkeznie. Ennek hiányában az ellenőrzéssel érintett utazót a dohánytermék elkobzásával, valamint egyéb büntetéssel sújtják. Az utazó lemondhat az áruról. Ez esetben semmilyen büntetőintézkedést nem alkalmaznak vele szemben.
- A dokumentum beszerzéséhez elegendő, ha személyesen a határt követő első francia vámhivatalhoz fordul.
- Minden esetben tilos a 10 karton cigarettát (vagy 2 kg dohányterméket) meghaladó behozatal. Az ellenőrzéssel érintett utazóra a fent említett szankciók (dohánytermék elkobzása és büntetés) érvényesek.

A közösségi közlekedési eszközön (repülőgép, hajó, autóbusz, vonat) e rendelkezéseket személyenként kell alkalmazni.”

II – A pert megelőző eljárás

10. A Bizottság 2006. november 20-án tájékoztatáskéréssel fordult a Francia Köztársasághoz a más tagállamokból származó dohánytermékek behozatalára vonatkozó rendelkezésekkel és közigazgatási gyakorlattal kapcsolatban. A francia hatóságok által nyújtott információ alapján a Bizottság 2007. október 23-án felszólító levelet küldött számukra arra való hivatkozással, hogy a tagállam megsértette a 92/12 irányelv 8. és 9. cikkét, valamint az akkori EK 28. cikket (jelenleg EUMSZ 34. cikk).

11. A 2008. június 4-én a francia hatóságoknak küldött kiegészítő tájékoztatáskérést követően a Bizottság 2009. november 23-án megküldte indokolással ellátott véleményét, amelyben felhívta a Francia Köztársaságot, hogy a kézhezvételt követő két hónapon belül tegye meg a jogszabályok és a belső gyakorlat kiigazításához szükséges intézkedéseket. A továbbiakban a Bizottság és francia hatóságok két megbeszélést tartottak abból a célból, hogy meghatározzák az uniós jognak a francia jogrendbe és gyakorlatba történő átültetésére vonatkozó ütemtervet és a szükséges intézkedéseket. A francia hatóságok 2010. július 15-én levélben tájékoztatták a Bizottságot a nemzeti szabályozást módosító és az uniós jogot a nemzeti jogrendbe átültető rendelkezések tervezetéről.

12. 2010 novemberében került a Nemzetgyűlés elé a Bizottság által vitatott rendelkezések módosításának pénzügyi kérdéseire vonatkozó törvénytervezet. Ugyanezen év december 21-én azonban a Nemzetgyűlés elutasította a törvénytervezet elfogadását, és hatályában fenntartotta a Bizottság által jogszerűségében támadott rendelkezéseket.

13. Mivel a Nemzetgyűlés elutasította a törvénytervezetet, a Bizottság a jelen kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset megindítása mellett döntött.

III – A keresetről

A – A felek érvei

14. A Bizottság egyrészt arra hivatkozik, hogy a Francia Köztársaság megsérti a 92/12 irányelv 8. és 9. cikkét. A Bizottság a keresetének indokaként úgy véli, hogy:

- a francia szabályozás tévesen *objektív és merev* feltételeket alkalmaz annak megállapítására, hogy saját felhasználásra vagy kereskedelmi célból vásárolták-e más tagállamban a dohányterméket;
- a francia szabályozás az objektív és merev követelményeket a megszerzett termékek *összességére* alkalmazza, és nem a külön-külön vizsgált egyes termékfajtákra;

- a francia szabályozás, ha a jogalany személygépjárművel utazik, az objektív és merev követelményeket az *egyes személygépjárművekre*, nem a külön-külön vizsgált egyes személyekre alkalmazza;
- a francia szabályozás *aránytalan szankciókat* állapít meg, ha a kritérium alkalmazásakor a kereskedelmi célú használat megállapítást nyer, mivel „módszeres” elkobzást ír elő, amennyiben a dohánytermék mennyisége járművenként meghaladja a 2 kg-ot. Az intézkedés alóli egyetlen kivétel a „jóhiszeműség” fennállása, amely fogalom meghatározása a Bizottság véleménye szerint hiányzik a belső jogrendből, és ez jogbizonytalanságot idéz elő. Ugyanakkor a Bizottság szintén vitatja az árukról való „lemondás” rendszerét, amely megítélése szerint egyáltalán nem határolható el az elkobzási jogtól.

15. Másrészt a Bizottság arra hivatkozik, hogy a Francia Köztársaság megsértette az EUMSZ 34. cikket azáltal, hogy dohánytermék esetén a 2 kg-ot, cigaretta esetén pedig a 10 kartont meghaladó mennyiség automatikusan jövedékiadó-köteles, függetlenül attól, hogy bizonyítható-e, hogy azt saját felhasználásra szánták. A Bizottság e kifogás alátámasztására elsősorban a CGI 575. H. cikkét emeli ki, amely – bár a dohánytermék birtoklására vonatkozik a vásárlás helyétől függetlenül – megnehezítheti a dohánytermék más tagállamban történő vételét, és ezért korlátozza az áruk szabad áramlását. Ezt bizonyítandó, a Bizottság hangsúlyozza, hogy a rendelkezés alkalmazását biztosító ellenőrzés kizárólag a határátkelésekhez kapcsolódik. Hasonlóképpen, a Bizottság megítélése szerint a francia hatóságok egy pillanatra sem titkolták, hogy e rendelkezések a dohánytermékek nem francia területen, hanem másik tagállamban történő beszerzésére vonatkoznak annak érdekében, hogy felszámolják a hatóságok által „adóturizmusnak” minősített helyzetet.

16. A Bizottság által hivatkozott első kötelezettségszegési kifogásra adandó válasz keretében a francia kormány előadja, hogy a belső jogrend és a közigazgatási gyakorlat egyáltalán nem sérti a 92/12 irányelvet, az alábbi okokból.

- Az 575. G. és H. cikk nem a dohánytermék jövedéki adóját, hanem a dohány birtoklását szabályozza. Ezért a Bizottság által vitatott normákra nem vonatkozik a 92/12 irányelv, azokat nem lehet az irányelv fényében megítélni.
- A 92/12 irányelvnek az említett szabályozásra történő alkalmazásakor egyéb olyan tényezőket is figyelembe kell venni, mint a vevő szakmai tevékenysége, a használt jármű vagy a termékek jellege. Az a körülmény, hogy a közigazgatási gyakorlat csak egy kritériumot alkalmaz, nem csorbítja az 575. G. és H. cikknek a 92/12 irányelvvel való összeegyeztethetőségét.
- A 92/12 irányelv 9. cikke nem rendelkezik azon feltétellel kapcsolatban, amely a személy birtokában található termékek összességét, és nem a külön vizsgált egyes termékfajtákat veszi figyelembe. Pontosítás hiányában nem állapítható meg, hogy a francia szabályozás sérti-e a hivatkozott rendelkezést.
- A francia kormány a szabályozás aránytalanságát illetően hangsúlyozza, hogy a szankciókat nem alkalmazzák „módszeresen”, és állításpontja szerint azok nem is aránytalanok.

17. A francia kormány az EUMSZ 34. cikkre vonatkozó második kötelezettségszegési kifogást szintén vitatja, és ennek alátámasztására az alábbi érveket hozza fel.

- Jóllehet a francia kormány elismeri, hogy az 575. H. cikkben megállapított korlátozás a behozatalt érintő mennyiségi korlátozást jelent, az intézkedés azonban indokoltnak mutatkozik, amennyiben a célja a személyek egészségének és életének az EUMSZ 36. cikk szerinti védelme.
- A személyek egészségének és életének a nemzeti jogrend rendelkezései szerinti védelme nem eredményez önkényes eltérő bánásmódot, és nem jelent aránytalan intézkedést sem.

B – Elemzés

1. A 92/12 irányelv 8. és 9. cikkének megsértésére alapított első kötelezettségszegési kifogásról

18. A 92/12 irányelv 8. és 9. cikke egy kivételt állapít meg, amely alapján azok a személyek, akik a jövedékiadó-köteles termékeket „saját használatra” szerzik be, mentesülnek a jövedéki adó megfizetése alól. A 9. cikk számos olyan kritériumot sorol fel, amelyet a tagállamok „számba vesz[ne]k”, amelyek között szerepel a birtokló személy kereskedelmi státusza, a termékek birtokban tartási helye, a szállítás módja, a termékek jellege és azok mennyisége.

19. A mennyiségre vonatkozó utóbbi feltétel tekintetében a rendelkezés alapján a tagállamok „– kizárólag egyfajta bizonyítékként – [...] irányadó szinteket” állapíthatnak meg. Ezt követően felsorolják az egyes dohánytermékeket a vonatkozó legkisebb mennyiségekkel, amelyeket a tagállamoknak számításba kell venniük, ha bizonyítékként mennyiségi feltételt alkalmaznak.

20. Végeredményben a 92/12 irányelv összehangolta a tagállam által annak megállapítása során értékelendő elemeket, hogy a jövedékiadó-köteles terméket saját használatra vagy kereskedelmi célból szerzik-e be. Jóllehet tehát az irányelv olyan harmonizációs eszköz, amely széles mérlegelési jogkört biztosít a tagállamoknak, ahogyan azt a Bíróság már számos alkalommal hangsúlyozta,³ kétségtelen az is, hogy ezen minimum kritériumok egy adott ponton kötelező követelménnyé válhatnak.⁴ Következésképpen, a tagállamoknak mérlegelési mozgásterük van annak megállapítása során, hogy a termék az egyik vagy a másik célt szolgálja-e, azonban ezt a 92/12 irányelv 9. cikke által meghatározott keretek között kell értékelni. Az említett keret körülhatárolja a tagállam mérlegelési jogkörét azáltal, hogy kategorikusan és taxatív módon számos korlátozást ír elő, amelyek küszöbként működnek.

21. Az első ilyen feltétlen és határozott korlát, hogy a termék rendeltetésének meghatározásakor több feltételt figyelembe kell venni. A 92/12 irányelv 9. cikkének (2) bekezdése igencsak egyértelmű e tekintetben, mivel hangsúlyozza, hogy a tagállamok „többek között” a fent felsorolt tényezőket „veszik számba”⁵. Bármely nemzeti rendelkezés vagy gyakorlat, amely például kizárólag mennyiségi kritériumot vesz figyelembe, túllépi a 9. cikk (2) bekezdése által kijelölt keretet.

22. A második ilyen feltétlen és határozott korlát a mennyiségi feltételre alkalmazott irányadó szintek megállapítása. A 92/12 irányelv 9. cikke (2) bekezdésének második albekezdése alapján e tekintetben a tagállamok irányadó mennyiségi szinteket állapíthatnak meg, azonban a rendelkezés hozzáteszi, hogy „kizárólag egyfajta bizonyítékként”. Következésképpen, ha valamely tagállam megakadályozza, hogy az érintett jogalany bizonyítékot szolgáltatson állítása alátámasztására azzal szemben, amit a jogszabály alapján alkalmazott kritérium jelezhet, szintén túllépheti a 9. cikk (2) bekezdésében foglaltakat.

23. Továbbá, a harmadik feltétlen és határozott korlát a 92/12 irányelv 8. és 9. cikkének rendszertani és teleologikus értelmezéséből ered, amely szerint a mennyiségi kritériumok alkalmazásakor a tagállamok kötelesek alsó határértéket használni a kereskedelmi célú használat megállapításra. A 9. cikk (2) bekezdése felsorolja a küszöbértékeket, amelyek a termékek (dohánytermékek, alkoholtartalmú italok és a kapcsolódó alcsoportjaik) szerint csoportokra és alcsoportokra oszlanak. A mennyiségi küszöbértékek nem kifejezetten a termékek szállítójára vonatkoznak, azonban nyilvánvaló, hogy ha az irányelv például a cigaretta esetén 800 darabos küszöbértéket említ, akkor a cigaretta *személyenkénti* darabszámára utal. A 8. cikk rendelkezése megerősíti ezt az értelmezést, mivel a „magánszemélyek

3 — Lásd például a C-494/04. sz. Heintz van Landewijck ügyben 2006. június 15-én hozott ítélet (EBHT 2006., I-5381. o.) 41. pontját és a C-374/06. sz. BATIG-ügyben 2007. december 13-án hozott ítélet (EBHT 2007., I-11271. o.) 38. pontját.

4 — Lásd különösen a C-517/07. sz. Afton Chemical ügyben 2008. december 18-án hozott ítélet (EBHT 2008., I-10427. o.) 36. és 37. pontját, valamint a C-550/08. sz. British American Tobacco (Németország) ügyben 2010. június 17-én hozott ítélet (EBHT 2010., I-5515. o.) 38. pontját.

5 — Kiemelés tőlem.

által” beszerzett termékekre utal. Ugyanakkor az irányelv 9. cikkének (1) bekezdése állapítja meg, hogy kereskedelmi célú felhasználás esetén ki az adóalany, azaz e kötelezettség arra hárul, aki a „termékeket birtokban tartja”. Következésképpen az irányelv hivatkozott rendelkezésében felsorolt alsó határértékek az egyes birtokban tartókra alkalmazhatók, az egyes jogalanyokra külön-külön alkalmazandó minimális határértékekről van tehát szó.

24. Végezetül, a negyedik feltétlen és határozott korlátot a termékfajták felsorolása és a legkisebb mennyiségi határértékek jelentik. A 92/12 irányelv 9. cikkének (2) bekezdése minden egyes termékfajtára megállapít egy határértéket, dohánytermékek esetén pedig a cigarettára, szivarkára, szivarra és fogyasztási dohányra alkalmazza ezeket. Minden egyes kategóriához tartozik alsó mennyiségi határérték. Jóllehet a 92/12 irányelv kifejezetten nem említi, a jelen indítvány fenti pontja szerinti rendszertani értelmezés alapján minden egyes termékfajta esetén meg kell állapítani ilyen határértéket. Ebből következően egy személy 799 darab cigarettát és 399 darab szivarkát tarthat birtokban anélkül, hogy a termékek összmenyisége kereskedelmi célú felhasználást eredményezne. Összefoglalásképpen tehát a legkisebb mennyiségi határértékek *személyenként és termékfajtánként* alkalmazandók.

25. A fentiek alapján a Francia Köztársaság által alkalmazott szabályozás és gyakorlat nyilvánvalóan nem felel meg a 92/12 irányelv által meghatározott feltételeknek.

26. Egyrészt, a Francia Köztársaság azon érvelése, miszerint a CGI 575. G. és H. cikke nem a dohánytermékek jövedéki adóját, hanem azok birtokban tartását szabályozó norma, nem egyeztethető össze a 92/12 irányelv értelmezésével. Függetlenül a vitatott norma által formálisan meghatározott célkitűzéstől, a Bíróságnak annak tartalmát és joghatásait kell figyelembe vennie, mivel a fent kifejtettek alapján jogilag ez alapozza meg a francia kormány közigazgatási tevékenységét. Ezenkívül, a CGI 575. H. cikke nem új feltételt ír elő, hanem a feldolgozott dohánytermék mennyiségére vonatkozó, szállítóeszközönkénti 2 kg-os küszöbértéket, amely felett az adót felszámítják. Következésképpen nyilvánvaló, hogy a CGI mindkét rendelkezése alapvető jelentőségű a dohánytermékek jövedéki adójának szabályozása szempontjából, amely adó harmonizációja a 92/12 irányelv tárgya.

27. Másrészt, a Francia Köztársaság szerint jogszerű, ha a termék beszerzési céljának meghatározásakor egyetlen feltételt alkalmaznak. Mindazonáltal a jelen indítvány 21. pontjában kifejtettek szerint a 9. cikk (2) bekezdésének megfogalmazása rendkívül egyértelműen hangsúlyozza, hogy a tagállamok „számba veszik *többek között*”⁶ azokat a tényezőket, amelyek között szerepel a termék birtoklójának kereskedelmi státusza, a termék jellege és mennyisége. A franciához hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely a beszerzés céljának megállapítására egyetlen mennyiségi kritériumot alkalmaz, egyértelműen nem felel meg a 92/12 irányelv 9. cikkének (2) bekezdésében foglaltaknak. A Francia Köztársaság számos alkalommal elismerte, hogy a francia hatóságok közigazgatási gyakorlatában kizárólag egyetlen, mennyiségi jellegű kritériumot alkalmaznak. Amint a Bíróság ítélezési gyakorlatában már kimondta, az uniós joggal ellentétes közigazgatási gyakorlat, jóllehet az uniós jognak formailag megfelelő nemzeti szabályozás keretében alkalmazzák, elegendő tény a kötelezettségszegés megállapításához.⁷ Mivel a Francia Köztársaság elismerte a 92/12 irányelv 9. cikkének (2) bekezdésével összeegyeztethetetlen közigazgatási gyakorlat fennállását, az alperes által hivatkozott második kifogást is el kell utasítani.

28. Harmadrészt, a Francia Köztársaság a használt járművön (és nem a termék egyéni birtoklóján) és a termék súly szerinti mennyiségének összességén (és nem az egyes termék kategória darabszámán) alapuló számítási rendszert támogatja. A 92/12 irányelv szó szerinti és rendszertani értelmezésének fényében a jelen indítvány 23. és 24. pontjában kiemelttem, hogy az irányelv személyenként és

6 — Kiemelés tőlem.

7 — Lásd különösen a C-197/96. sz., Bizottság kontra Franciaország ügyben 1997. március 13-án hozott ítélet (EBHT 1997., I-1489. o.) 14. pontját, a C-358/98. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 2000. március 9-én hozott ítélet (EBHT 2000., I-1255. o.) 17. pontját és a C-33/03. sz., Bizottság kontra Egyesült Királyság ügyben 2005. március 10-én hozott ítélet (EBHT 2005., I-1865. o.) 25. pontját.

termékfajtákra állapít meg mennyiségi alsó határértéket, éppen azért, hogy megakadályozza olyan nemzeti feltételek alkalmazását, amelyek túlzottan korlátoznák az áruk, a jelen esetben a dohánytermékek és az alkoholtartalmú italok szabad áramlását. Mind a szabályozásban, mind a közigazgatási gyakorlatban megjelenő, a járművek, és nem a személyek száma, valamint a termék mennyiségének összessége, és nem a fajtankénti száma alapján megállapított feltétel alkalmazása így nem egyeztethető össze a 92/12 irányelv 8. és 9. cikkével.

29. A szankciórendszert illetően elegendő rámutatni a szankciók révén betartatni kívánt szabályok jogellenességére ahhoz, hogy arra következtethessünk, hogy a Francia Köztársaság a fent leírt szankciórendszer megállapításával is megsértette a 92/12 irányelv 8. és 9. cikkét.

30. A fentiek alapján azt javaslom, hogy a Bíróság állapítsa meg, hogy a Bizottság által hivatkozott első kötelezettségszegési kifogás megalapozott.

2. Az EUMSZ 34. cikk megsértésére alapított, második kötelezettségszegési kifogásról

31. A Bizottság úgy véli, hogy a Francia Köztársaság nem teljesítette az EUMSZ 34. cikkből eredő kötelezettségét sem, mivel olyan rendelkezést fogadott el, mint a CGI 575. H. cikke, és azt úgy alkalmazta, hogy azzal korlátozta az áruk szabad mozgását. Jóllehet a hivatkozott francia rendelkezés a dohánytermék birtoklására azok vásárlásának helyétől függetlenül vonatkozik, a Bizottság úgy véli, hogy a rendelkezés nehezíti a dohánytermék más tagállamban történő vásárlását, és ezért korlátozza az áruk szabad mozgását. Ennek bizonyítékeként a Bizottság hangsúlyozza, hogy a francia hatóságok által a rendelkezés alkalmazásának biztosítása érdekében végzett ellenőrzések kizárólag Franciaország és a szomszédos tagállamok közötti határátkelőhelyekhez kapcsolódnak.

32. A Francia Köztársaság, bár nem tagadja a vitatott rendelkezések korlátozó jellegét, úgy véli, hogy az EUMSZ 36. cikk alkalmazandó, különösen közegészségügyi indok alapján. Az alperes állam szerint az intézkedések a közegészség védelmének céljával összeegyeztethetők, nem jelentenek sem önkényes hátrányos megkülönböztetést, és nem is aránytalanok az elérni kívánt cél szempontjából.

33. Az imént kifejtettek alapján, annak megállapítását követően, hogy a Francia Köztársaság nem teljesítette az irányelvből eredő kötelezettségeit, a Bizottság a második kötelezettségszegési kifogással az EUMSZ 34. cikk megsértésére hivatkozik. Az első kifogás nagyobb számú nemzeti rendelkezést és közigazgatási gyakorlatot érint, míg a második e szabályok közül csak az egyikre, a CGI 575. H. cikkére, és a fent hivatkozott közigazgatási gyakorlatok némelyikére vonatkozik.

34. Mindenesetre a Bizottság úgy véli, hogy a 92/12 irányelv 8. és 9. cikkére, valamint az EUMSZ 34. cikke egymást követően lehet hivatkozni, azonban mindig a kereset azon elemeinek vonatkozásában, amelyekben a két kötelezettségszegési kifogás megegyezik. Mindazonáltal, amint a továbbiakban részletezem, egy ilyen jellegű elgondolás sok nehézséget vet fel.

35. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint, „amennyiben valamely terület közösségi szinten teljes harmonizáció tárgyát képezte, minden arra vonatkozó nemzeti intézkedést e harmonizációs intézkedés szempontjából, és nem az elsődleges jog szempontjából kell értelmezni”⁸. Másképpen fogalmazva, egy uniós normatív aktus elfogadása következtében egyfajta eljárásjogi behelyettesítés vagy

8 — Az ítélkezési gyakorlatban már hallgatólagosan megfogalmazódott, azonban először csak a C-37/92. sz., Vanacker és Lesage ügyben 1993. október 12-én hozott ítélet (EBHT 1993., I-4947. o.) 9. pontjában vált egyértelművé, és a Bíróság határozatainak hosszú sorozatán keresztül szilárdult meg, amelyek közül kiemelhető különösen a C-324/99. sz. Daimler Chrysler ügyben 2001. december 13-án hozott ítélet (EBHT 2001., I-9897. o.) 32. pontja; a C-322/01. sz. Deutscher Apothekerverband ügyben 2003. december 11-én hozott ítélet (EBHT 2003., I-14887. o.) 64. pontja, valamint a C-309/02. sz., Radlberger Getränkegesellschaft és S. Spitz ügyben 2004. december 14-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-11763. o.) 53. pontja.

„vonzás” történik, oly módon, hogy a jogvita eldöntése során a Szerződés mint vizsgálati szempont helyébe a másodlagos jogi uniós aktus lép. Ésszerűen ez a helyzet kizárólag akkor alakul ki, ha az uniós normatív jogi aktus kimerítő módon szabályoz egy adott területet, akár átfogó jelleggel az egész ágazatot lefedve, vagy különösen, kizárólag meghatározott aspektusokat érintve.

36. Márpedig a továbbiakban kifejtett okok alapján fontos hangsúlyozni, hogy a „helyettesítésnek” kizárólag *eljárásjogi* hatása van, mivel a rendelkezések együttes fennállása szempontjából a Szerződés és az irányelv megtartja hatályát és általános alkalmazhatóságát.

37. Mindazonáltal, az ítélezési gyakorlat nem mindig utalt olyan egyértelműen az alapvető szabadságok és a másodlagos jog normatív aktusai közötti kapcsolatra, mint amennyire az kívánatos lett volna. Ez első megközelítésben arra utalhat, hogy alkalmazhatóságon alapuló kapcsolatról van szó, oly módon, hogy a másodlagos jog normatív aktusa a Szerződésben lefektetett alapvető szabadságok alkalmazásának mellőzését igényelné. E tényt látszik alátámasztani a Bíróság által használt megfogalmazás, amely azt a benyomást keltheti, hogy van egy olyan *érdemi* kritérium, amely meghatározza az uniós jogszabályok – a jelen esetben a szabadságok alkalmazását biztosító normatív aktusok és a Szerződésnek a szabadságokra vonatkozó rendelkezései – alkalmazhatóságát.⁹

38. Azonban nem erről van szó, és semmilyen körülmények között nem is lehetne szó erről.

39. Álláspontom szerint a jelen helyzethez hasonló esetekben kialakult eljárásjogi helyzetet nem lehet az „alkalmazhatóság” fogalmával értelmezni, mert ez máskülönben egyfajta fordított hierarchiát eredményezne az uniós jogforrások rendszerében. Az Unió másodlagos jogszabályai nem zárhatják ki a Szerződés által biztosított alapvető szabadságok „alkalmazását”.

40. Ugyanakkor az elsődleges jog alkalmazásának kizárása, amely néhány fent hivatkozott felvetésből következhet, teljes mértékben a másodlagos jog normatív aktusai érvényességének az uniós jog szempontjából történő vizsgálatába ütközne. Az alapvető szabadságok alkalmazására vonatkozó aktusok, beleértve a teljes harmonizációt biztosító aktusokat is, mindig lehetővé teszik megfelelő összefüggésben a Szerződésekkel, így az alapvető szabadságokkal való alaki és lényegi összeegyeztethetőségük vizsgálatát. Amint azt a Bíróság számos alkalommal megállapította, „az [EUMSZ 34. cikk] szerinti mennyiségi korlátozások és az azokkal azonos hatású intézkedések tilalma nemcsak a nemzeti intézkedésekre, hanem az uniós intézmények által hozott intézkedésekre is vonatkozik”¹⁰, nyilvánvalóan a harmonizációs irányelveket is ideértve.

41. Hasonlóképpen, az alkalmazás kizárásának említett következménye szintén ellentétes lehet azzal a követelménnyel, hogy a másodlagos jog az elsődleges jog fényében értelmezendő. Ez a követelmény, amely a Szerződés és az elsődleges jog – különösen az Európai Unió Alapjogi Chartája – egyéb rendelkezéseinek nemcsak kötelező, hanem ihlető jellegéből is következik, eleve kizár minden arra irányuló kísérletet, amely az alapvető szabadságokat alkalmazhatóságuktól kívánja megfosztani.

42. Összefoglalva, az ítélezési gyakorlatban rejlenek olyan támpontok, amelyek az elsődleges jog alkalmazásának egyfajta kizárására vagy még inkább felfüggesztésére utalnak, kétségtelen azonban, hogy a jelen esetben azon körülmény, hogy a másodlagos jog a Szerződés szabad mozgásra vonatkozó rendelkezéseinek helyébe lép, szigorúan eljárásjogi jellegű.

9 — Lásd például a C-319/05. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2007. november 15-én hozott ítélet (EBHT 2007., I-9811. o.) 35. pontját, amelyben a Bíróság kimondja, hogy ha valamely nemzeti rendelkezés egy irányelv hatálya alá tartozik, az „*semmilyen esetben sem* jelentheti a Közösségen belüli kereskedelemnek az EK 28. cikk által tiltott korlátozását” (kiemelés tőlem).

10 — Lásd különösen a 15/83. sz. Denkavit Nederland ügyben 1984. május 17-én hozott ítélet (EBHT 1984., 2171. o.) 15. pontját, a C-51/93. sz. Meyhui-ügyben 1994. augusztus 9-én hozott ítélet (EBHT 1994., I-3879. o.) 11. pontját, valamint a C-114/96. sz., Kieffer és Thill ügyben 1997. június 25-én hozott ítélet (EBHT 1997., I-3629. o.) 27. pontját.

43. Amennyiben ugyanis az uniós jogalkotó valamely mozgási szabadságot a másodlagos jog eszközeivel hajt végre, a tagállamok, az érintett magánszemélyek érdekei és az integrációs célkitűzések között mérlegel. Ennek következtében a másodlagos jog normái szabályozási szempontból egy sajátos európai piac jogi kereteit jelölik ki. Nem arról van szó, hogy a másodlagos jogszabály kiszorítaná a szabadságot, hanem egyszerűn a Szerződés által biztosított szabadságból fakadó követelményeket a sajátos piac jogi keretei közé vetíti. Ezért a másodlagos joggal kapcsolatosan vélelmezni kell, hogy nemcsak a Szerződésnek felel meg, hanem egy sajátos piac integrációs célkitűzéseire is hű marad. Az alkalmazás kizárása egyik esetben sem valósul meg, mivel a másodlagos jogszabály a fent kifejtettek szerint továbbra is szorosan a Szerződések tartalmának van alávetve, az alapvető szabadságokat is ideértve.

44. A másodlagos jognak a szabadságra gyakorolt hatása tehát az *eljárásjogi helyettesítés*, mivel a szabadság csak annak „értékelése” során veszíti el jelentőségét, hogy valamely meghatározott nemzeti rendelkezés összeegyeztethető-e az uniós joggal. Ily módon szerepel rendszeresen az „értékelni” ige a Bíróság ítélkezési gyakorlatában abban az esetben, ha e szempontra hivatkoznak,¹¹ és világosan megmutatja a szabadság másodlagos normatív aktussal történő behelyettesítésének eljárásjogi jellegét. A Bíróság a konkrét esetben nem állapítja meg a szabadság alkalmazhatatlanságát, hanem ellenkezőleg, annak megállapítására szorítkozik, hogy a jogvita eldöntése szempontjából szükségtelen annak értékelése – amint azt az alábbiakban bemutatom –, akár előzetes döntéshozatali eljárás folyamán, akár kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásban.

45. A Parfumeriefabrik 4711 ügyben¹² a nemzeti bíróság azt kérdezte a Bíróságtól, hogy egy adott nemzeti rendelkezés összeegyeztethető-e a teljes harmonizációt szabályozó irányelvvél és az EUMSZ 34. cikkel. Az említett irányelv alkalmazhatóságának megállapítását követően a Bíróság hozzátette, hogy „nem szükséges az [EUMSZ 34.] cikk azon értelmezéséről határozni, amelyet a nemzeti bíróság kért”¹³. A Bíróság, szintén előzetes döntéshozatal iránti eljárás keretében, ugyanerre a következtetésre jutott a Daimler Chrysler ügyben¹⁴, mivel az ítélet rendelkező részében kimondja, hogy a rendelet alkalmazhatóságának megállapítását követően „nem kell külön vizsgálni, hogy [a] nemzeti intézkedés összeegyeztethető-e az [EUMSZ] 34. és 36. cikkel”¹⁵.

46. Másképpen fogalmazva, az előzetes döntéshozatali eljárás keretében szükségtelen további vizsgálatot végezni akkor, ha a vitatott nemzeti rendelkezés sérti az Unió másodlagos jogát. A Bíróság az ügy érdemében való döntési hatásköre szempontjából a végrehajtási normatív aktus értelmezésére szorítkozhat, sőt „köteles szorítkozni”¹⁶. Olyan korlátozásról van szó, amely eljárásjogi szempontból kijelöli a Bíróság mérlegelési jogkörét, mivel – amint azt már kiemeltem – a szabadság és a végrehajtásról rendelkező jogi aktus egyidejű fennállása, sőt a köztük kialakult hierarchikus kapcsolat is minden tekintetben fennmarad a jelen esethez hasonló helyzetekben. A Bíróság értelmezési feladata kimerül abban, hogy dönt a végrehajtási aktus állítólagos megsértéséről.

11 — Lásd különösen a fent hivatkozott DaimlerChrysler ügyben hozott ítélet 32. pontját; a C-99/01. sz. Linhart és Biff ügyben 2002. október 24-én hozott ítélet (EBHT 2002., I-9375. o.) 18. pontját; a C-221/00. sz., Bizottság kontra Ausztria ügyben 2003. január 23-án hozott ítélet (EBHT 2003., I-1007. o.) 42. pontját, valamint a C-421/00., C-426/00. és C-16/01. sz., Sterbenz és Haug egyesített ügyekben 2003. január 23-án hozott ítélet (EBHT 2003., I-1065. o.) 24. pontját.

12 — A 150/88. sz. ügyben 1989. november 23-án hozott ítélet (EBHT 1983., 3891. o.).

13 — Uo., 28. pont.

14 — A fent hivatkozott ítélet.

15 — Uo., 46. pont. Lásd ebben az értelemben a *döntéshozatali szükségtelensége* tekintetében a C-210/03. sz. Swedish Match-ügyben 2004. december 14-én hozott ítélet (EBHT 2004. I-11893. o.) 83. pontját.

16 — E kifejezést használja többek között a fent hivatkozott Linhart és Biff ügyben hozott ítélet 21. pontja; a fent hivatkozott Sterbenz és Haug ügyben hozott ítélet 26. pontja; a C-257/06. sz. Roby Profumi ügyben 2008. január 24-én hozott ítélet (EBHT 2008., I-189. o.) 15. pontja, valamint a C-569/07. sz., HSBC Holdings és Vidacos Nominees ügyben 2009. október 1-jén hozott ítélet (EBHT 2009., I-9047. o.) 27. pontja.

47. Kötelezettségszegés megállapítása iránti kereset összefüggésében a Bíróság módosította az említett megfogalmazást, hogy ezzel még inkább hangsúlyozza a behelyettesítés eljárásjogi jellegét. Ezért a Bizottság kontra Németország ügyben¹⁷ a Bíróság kimondta, hogy egy végrehajtási aktus fennállása „kizárja [az EUMSZ 34. cikkel] való összeegyeztethetőségének vizsgálatát”¹⁸. A kifogás „vizsgálatára” történő hivatkozás megerősíti tehát, hogy fennáll egy korlátozás, amely kizárólag az ügy eljárási vetületét érinti, és nem az ügy érdemét.

48. Végeredményben, aki a másodlagos jog és alapvető szabadság egymást követő megsértésére hivatkozik, annak kell bizonyítania, hogy a vitatott nemzeti intézkedés nem kizárólag a hivatkozott aktus hatálya alá tartozik, hanem attól eltérő, az alapvető szabadság által érintett területet is érint. Ellenkező esetben, amint azt a Bíróság is megállapítja, a bíróságnak „arra kell szorítkoznia”, hogy a nemzeti intézkedést „e harmonizációs intézkedés szempontjából, és ne az elsődleges jog szempontjából értelmezze”.

49. A jelen ügy sajátos körülményeire összpontosítva elsőként hangsúlyozni kell, hogy a 92/12 irányelv az adójog területén minimum harmonizációt hajtott végre, jöllehet azzal, hogy a tagállamok számára néhány áthághatatlan korlátot írt elő. Amennyiben ezek a korlátok olyan teret jelölnek ki, ahol a tagállamok számára tilos eljárni, a korlátok a teljes harmonizáció egyes pontos aspektusainak tekinthetők. Erről van szó a 92/12 irányelv 8. és 9. cikke, és különösen a jelen indítvány 21. és 24. pontjában leírt tényezők esetében, mivel ezek kimerítően felsorolják azon eseteket, amelyek során értékelni kell, hogy a dohánytermék birtokban tartása kereskedelmi célú, vagy saját használatra szolgál. E kérdés tekintetében az említett rendelkezésekből az következik, hogy a tagállamok nem alkalmazhatnak olyan objektív kritériumot, amely megfosztaná a magánszemélyt attól a lehetőségtől, hogy az ellenkezőjét bizonyítsa. Ugyanakkor, az említett feltételeket személyenként kell alkalmazni, és mennyiségi kritérium esetén figyelembe kell venni a 9. cikk (2) bekezdésének második albekezdésében felsorolt küszöbértékeket.

50. Következésképpen, és a jelen indítvány 26–29. pontjában javasoltak szerint, mivel a Francia Köztársaság megsértette a 92/12 irányelvben foglalt, teljes harmonizációt tartalmazó rendelkezéseket, nem kell vizsgálni, hogy az EUMSZ 34. cikket is megsértette-e, amennyiben a jelen eljárásban különösen vizsgált tények és intézkedések tekintetében a rendelkezés helyébe a 92/12 irányelv 8. és 9. cikke lép.

51. Valójában, a jelen eljárásban benyújtott kérelmekben a Bizottság arra szorítkozott, hogy hangsúlyozza az 575. H. cikknek és a nemzeti közigazgatási gyakorlatnak az EUMSZ 34. cikkel való összeegyeztethetlenségét. A második kötelezettségszegési kifogás tárgya megegyezik az első kifogáséval, azonban a felperes soha nem bizonyította, hogy a vitatott magatartás mennyiben lépi túl a 92/12 irányelv hatályát. Amennyiben a 8. és 9. cikk elvégzi a terület teljes harmonizációját, a Bíróságnak a második kifogás vizsgálatához meg kell állapítania, hogy a francia tevékenység a hivatkozott irányelv tárgyi hatályán kívül esik. Mindazonáltal, a Bizottság nem szolgáltatott semmilyen bizonyítékot arra, hogy a Francia Köztársaság eljárása a 92/12 irányelv hatályán kívül esik, és ezért az EUMSZ 34. cikk alá tartozik.

52. Következésképpen, a Szerződésre való hivatkozás olyan helyzetben, amelyben a Szerződés úgynevezett eljárásjogi helyettesítése valósul meg, csak a jelen kereset második kifogása elfogadhatatlanságának megállapítását vonhatja maga után. Másképpen fogalmazva, a Szerződésre önálló jogalapként, de a kötelezettségszegés következő jogalapaként való hivatkozást nem lehet

17 — A 463/01. sz. ügyben 2004. december 14-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-11705. o.).

18 — Uo., 36. pont.

máshogy tekinteni, mint az elfogadhatatlanságot megalapozó okot. Végül a Bizottság a második kötelezettségszegési kifogással olyan állítólagos jogsértést emelt az eljárásba, amely redundáns, és nem alkalmas arra, hogy a jelen eljárás tárgyát képező nemzeti intézkedések önálló vizsgálati szempontja legyen.

53. Következésképpen és az eljárási szabályzat 120. cikkének c) pontja alapján azt javaslom, hogy a Bíróság állapítsa meg a második kötelezettségszegési kifogás elfogadhatatlanságát.

IV – A költségekről

54. A Bíróság eljárási szabályzatának 138. cikkének (3) bekezdése értelmében részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit.

V – Véggövetkeztetések

55. Következésképpen azt javasolom, hogy a Bíróság a jelen eljárásban a következőképpen határozzon:

1. Állapítsa meg, hogy a Francia Köztársaság – mivel a Code général des impôts (általános adókodeks) 575. G. és H. cikkében olyan rendelkezéseket írt elő, valamint olyan állandó közigazgatási gyakorlatot valósított meg, amelyek alapján a dohánytermék felhasználásának meghatározására alkalmazott mennyiségi kritériumot mint a nemzeti hatóság által előírt egyetlen feltételt járművenként és a termék általános jellege alapján számítják, nem pedig személyenként és az adott termékkategóriát figyelembe véve – nem teljesítette a jövedékiadó-köteles termékekre vonatkozó általános rendelkezésekről és e termékek tartásáról, szállításáról és ellenőrzéséről szóló, 1992. február 25-i 92/12/EGK irányelvből fakadó kötelezettségeit.
2. A második kötelezettségszegési kifogást – mint elfogadhatatlant – utasítsa el.
3. Kötelezze a feleket a saját költségeik viselésére.